

Hoofdstuk 92

Lieve kleinkinderen,

Gerdientje is jarig. Ze wordt al zes jaar. Wat een mooie leeftijd. En wat krijgt ze van haar papa en mama? Een mooie pop met heel lange haren. Een prachtig cadeau, waar Gerdientje heel blij mee is.

Maar haar twee jaar ouder broertje is jaloers. Stiekem knipt hij met een schaar het haar van die pop af. Gerdientje huilen en haar broer krijgt straf. Maar jaloers blijft hij en stiekem vernielt hij veel meer mooi speelgoed van zijn zusje. Ook dan weer krijgt hij straf. Maar dat helpt niets, want hij wordt steeds jaloerser op zijn zusje en waar dat op uitdraait, dat vertel ik jullie niet. Is niet leuk meer....

Lieve kleinkinderen, jaloezie kan grote gevolgen hebben. Als je leven bepaald wordt door jaloezie, dan kun je er zelfs gek door worden. De waanzin die dan in je komt is de oorzaak dat je alles, maar dan ook alles wilt vernietigen. En het grootste slachtoffer word je dan zelf!

Hoofdstuk 92 - Priestermoord - 1 Samuël 22

Het was Rechtdag in Gibeon, de koningsstad. Op een heuvel, in de schaduw van een tamarisk zat koning Saul op zijn hoge stoel en om hem heen stonden zijn soldaten en raadsliden. Vanuit het volk kwam de één na de ander met zijn problemen en de koning moest een oordeel uitspreken. Toen er niemand meer kwam met een klacht tegen zijn buurman of iemand anders, bleef Saul somber voor zich uit zitten staren.

De koning, de hoogste rechter in Israël moest een oordeel uitspreken.

Wat voor zin had het dat hij trouw zijn werk als koning deed, wanneer binnenkort die zoon van Isaï hem van de troon stootte? Wat gaf het dat deze mannen om hem heen stonden, maar diep in hun hart het met David hielden? Maar was het een wonder dat zijn dienaren hem ontrouw werden nu zelfs zijn bloedeigen zoon een vriend van die David was, ja zelfs een verbond met hem gesloten had?

En bitter zei hij: ‘Luister naar mij, jullie mannen van Benjamin. Denken jullie nu echt dat die zoon van Isaï, wanneer hij koning is geworden, jullie akkers en wijngaarden zal geven, welvaart en voorspoed? Zal hij jullie aanstellen tot oversten over honderd of over duizend man? Waarom spannen jullie met z’n allen tegen mij samen? Waarom heeft niemand mij verteld dat mijn zoon een verbond gesloten heeft met David? Niemand van jullie bekommert zich om mij.’ Het was stil. Niemand zei iets. Ze zagen hun koning zitten: **een triest figuur** in wantrouwen verstrikt, ziek van God, ziek van zichzelf, ziek van zijn zoon en ziek van David....

Ze waren altijd trouwe dienaren van de koning geweest. Vaak waren ze met hem mee opgetrokken tegen de vijand, *maar zijn blinde haat naar David toe, daar konden ze niet mee uit de voeten*. Want het was **niet** waar. David was niet in opstand gekomen tegen zijn koning en dat kroonprins Jonathan zijn beste vriend was, dat was toch geen misdaad? Nee, deze mannen wilden alles voor koning Saul doen, maar dit ene niet!

Plotseling stapte toch één persoon uit de rij en liep naar koning Saul toe. Hij boog diep en zei: ‘Ik kan u niet precies zeggen waar David is, maar ik heb hem wel gezien in het stadje Nob, bij hogepriester Achimélech. Die man heeft voor David tot God gebeden. Hij heeft hem ook brood en het zwaard van Goliath gegeven.’

Zo lang als deze Doëg, de Edomiet sprak, zat koning Saul doodstil op zijn stoel, maar zijn gezicht werd spierwit van kwaadheid en de speer trilde in zijn vuist. Had hij het niet gedacht? Het was niet alleen zijn zoon Jonathan, maar ook het priestervolk in Nob zat in het complot tegen hem. Dat zij die rebel met brood en een wapen geholpen hadden was nog niet eens het ergste, *maar dat ze een Godswoord van de Heer voor hem gevraagd hadden....* Alleen de koning had het recht om dat aan de priester te vragen met de Urim en de Tummim. Dat die Achimélech dat nu al voor David gedaan had, was duidelijk het bewijs dat hij hem nu al als koning huldigde. Iedereen was tegen hem: zijn eigen zoon, zijn dienstknechten en nu ook nog dat priestervolk in Nob. Wie had dat ooit kunnen denken? Zijn eigen priesters hadden hem verraden. Maar hij, koning Saul zou Rechtdag houden!

‘Haal Achimélech,’ riep hij streng. ‘Niet alleen hem, maar alle priesters!’

Nog diezelfde dag stonden vijftig priesters voor koning Saul.

Streng en somber zat de koning op zijn rechterstoel. In zijn donkere ogen gloeide de haat. Voor hem stonden de priesters. Ze begrepen dat het om hun leven ging.

‘Luister naar mij, Achimélech, jij zoon van Ahitu,’ zei koning Saul.

De hogepriester boog diep voor de koning en antwoordde: ‘Koning, ik luister.’ Met ingehouden woede zei Saul: ‘Waarom heb jij David brood en een zwaard gegeven? Zo ben jij samen met hem in opstand tegen mij gekomen! En waarom heb jij een Godswoord voor hem aangevraagd? Nu wacht die zoon van Isaï op een kans om mij aan te vallen!’

Achimélech zag dat de koning niet voor rede vatbaar was. Dit werd zijn laatste uur. Maar smeken om zijn leven, dat deed hij niet. En nooit zou hij schuld bekennen voor zaken, die hij **niet** gedaan had.

Hij antwoordde: ‘Koning, u weet dat David uw trouwste dienaar is! Hij is zelfs uw schoonzoon en hij heeft de leiding over uw lijfwacht. Iedereen heeft respect voor David. En u weet heel goed dat ik vaker een Godswoord voor David gevraagd heb. *Dat hij tegen u in opstand is gekomen, daar wist ik niets van. Dat was mij volkomen onbekend.*’

De dienstknechten om de koning heen zagen met vragende ogen naar hun koning. Hoe zou hij reageren? Iedereen zag toch dat Achimélech de waarheid sprak en dat hij onschuldig was? Ook de koning voelde wel aan dat hij niet verder door hoefde te gaan vragen. Maar in zijn waanzin had hij maar één gedachte: ‘David moet dood!’ En nu dat niet lukte, dan moesten zijn vrienden, deze priesters er maar aan. Nooit mocht één van deze priester de efod, het priestergewaad weer aantrekken en met die wonderstenen een Godswoord voor David vragen. Ook al zou er geen priester meer overblijven en geen offer meer gebracht worden, deze priesters moesten allemaal sterven!

Luid en dreigend zei hij: ‘*Achimélech, jij moet sterven en ook je hele familie!*’

In zijn waanzin gebiedt koning Saul om de priesters te doden.

De koning wenkte de soldaten van zijn lijfwacht en beval: ‘Dood deze priesters van de Heer, want zij hebben David geholpen, hoewel ze wisten dat hij op de vlucht was. En dat hebben zij mij niet verteld.’

Er viel een diepe stilte. Je hoorde door de wind bewogen, het ritselen van de bladeren van de tamarisk. Niemand van de soldaten verzette ook maar één voet. Nog nooit hadden ze een bevel van de koning niet uitgevoerd, maar dit deden ze niet. Dit konden ze niet doen! Wie zijn hand aan Gods priesters slaat, die haalt een vloek over zichzelf....

In zijn grote waanzin ging koning Saul door. Het was alsof hij nu volkomen in de macht van de duivel was. Zijn eigen soldaten weigerden zijn bevel, maar dan moest die Edomiet Doëg het maar doen.

‘Doëg, kom hier,’ beval hij. ‘Jij moet voor mij deze priesters allemaal doden!’ De Edomiet lachte wreed. Hij haatte deze vrome priesters. Met alle ‘liefde’ die hij in zich had wilde hij dit maar al te graag doen. Met zijn eigen hand doodde hij ze, alle vijftientig. Koning Saul keek toe hoe deze wilde heiden te keer ging tegen Gods vrome dienstknechten. Hij kreeg geen spijt! God had zich van hem afgekeerd en nooit, nooit weer zou David, die Judeeër, een Godswoord van Achimélech krijgen! Nooit weer.

Toen de vijftientig priesters dood op de grond lagen, was Sauls woede en waanzin nog steeds niet voorbij. Hij stuurde Doëg en zijn mannen naar het stadje Nob en liet hen daar alles wat leefde doden: mannen, vrouwen, kinderen en ook alle dieren. Toen ze ’s avonds naar huis gingen was Nob een dode stad. Geen priester zou meer een gebed tot God uitspreken, geen offer zou hier meer gebracht worden en in het heilige van de tabernakel brandde Gods lamp niet langer.

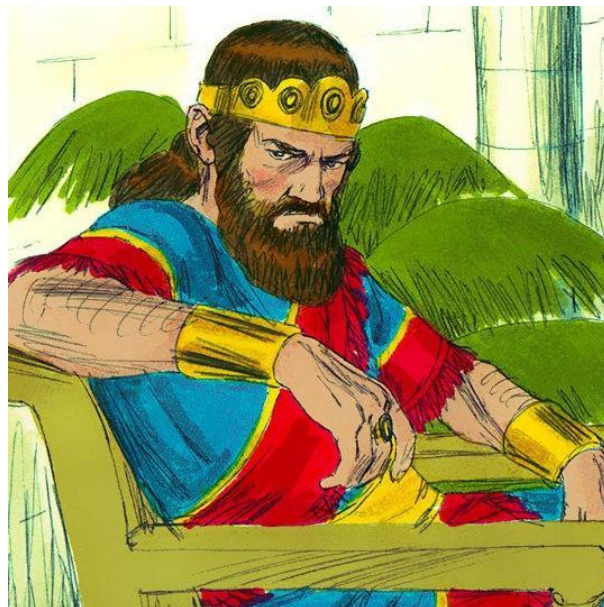
Op bevel van koning Saul doodt Doëg de priesters des Heren.

Maar de Heer in de hemel had alles gezien en nog luider dan het bloed van Abel, riep het bloed van zijn gewijde priesters om wraak. Eens zou God deze moord vergelden aan koning Saul en zijn huis.

Vaak dacht koning Saul terug aan deze inktzwarte dag van zijn krankzinnigheid. Had hij spijt? Dat staat niet in de bijbel. Wel dat de Heer niet weer tot hem sprak. Nooit weer heeft Saul via een profeet een Godswoord gekregen. In het begin van zijn koningschap kwam de geest van de Heer over hem. Maar toen hij God verlaten had, raakte hij in de macht van kwade geesten die hem naar de ondergang voerden.

Later hoorde koning Saul dat al dat onschuldig bloed van de priesters vergeefs vergoten was. Saul had de priesters laten doden, zodat David niet weer een priester gekleed in zijn efod - het priestergewaad - zou kunnen vragen om met de Urim en Tummim, de orakelstenen, een Godswoord van de Heer te krijgen. Abjathar, één van Achimélechs zonen, was ontkomen. Hij had de efod en de orakelstenen meegenomen naar Kehila, waar David en zijn mannen zich verborgen hadden voor koning Saul.

Koning Saul kreeg geen berouw van de zware zonde die hij gedaan had. Hij raakte steeds meer in de macht van het kwade. Hij wist dat de Heer hem verworpen had en dat eens de zoon van Isai op de troon van Israël zou zitten. Maar hij, Saul, was er ook nog! En als hij David nog een keer in zijn handen kon krijgen, dan zou hij een wrede dood sterven....

*Vaak dacht koning Saul terug aan deze inktzwarte dag
van zijn krankzinnigheid.*